

- świadczenia przewidziane w ustawodawstwie krajowym są ujęte na liście, w której nie wskazano w sposób wyraźny i dokładny metody stosowanego leczenia, określono natomiast rodzaje leceń pokrywanych przez właściwą instytucję oraz w zastosowaniu zwykłych zasad interpretacji i na podstawie badania opartego na obiektywnych i niedyskryminujących kryteriach, biorąc pod uwagę wszelkie istotne wskazania medyczne i dostępne dane naukowe, zostało ustalone, że ta metoda leczenia odpowiada rodzajom leczenia wskazanym na tej liście; oraz
- równie skuteczne leczenie alternatywne nie może zostać przeprowadzone we właściwym czasie w państwie członkowskim, na którego terytorium zamieszkuje osoba objęta ubezpieczeniem społecznym.

Przepis ten stoi na przeszkodzie temu, by organy krajowe rozstrzygające w przedmiocie wniosku o wydanie uprzedniej zgody zakładały przy stosowaniu tego przepisu, że leczenie szpitalne, które nie może zostać przeprowadzone w państwie członkowskim, na którego terytorium zamieszkuje osoba objęta ubezpieczeniem społecznym, nie należy do świadczeń pokrywanych zgodnie z ustawodawstwem tego państwa, i odwrotnie, że leczenie szpitalne należące do tych świadczeń może zostać przeprowadzone w tym państwie członkowskim.

- 4) Jeżeli zostanie stwierdzone, że odmowa wydania zgody wymaganej na podstawie art. 22 ust. 1 lit. c) ppkt (i) rozporządzenia nr 1408/71 w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem nr 118/97 ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem nr 1992/2006 była bezzasadna, w sytuacji gdy leczenie szpitalne zostało zakończone i związane z nim koszty zostały poniesione przez osobę objętą ubezpieczeniem społecznym, sąd krajowy powinien zobowiązać właściwą instytucję, zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi, do refundacji tej osobie kwoty, jaka musiałaby zostać pokryta w zwykłym trybie, gdyby zgoda została udzielona prawidłowo.

Kwota ta jest równa kwocie określonej według przepisów ustawodawstwa obowiązującego instytucję państwa członkowskiego, na którego terytorium zostały udzielone świadczenia szpitalne. Jeżeli kwota ta jest niższa od kwoty, która zostałaby wypłacona na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w państwie członkowskim miejsca zamieszkania w przypadku hospitalizacji przeprowadzonej na jego terytorium, instytucja właściwa ma ponadto obowiązek przyznać osobie objętej ubezpieczeniem społecznym refundację uzupełniającą w wysokości równej różnicy pomiędzy tymi dwoma kwotami, do wysokości faktycznie poniesionych kosztów.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelną Sąd Administracyjny — Rzeczpospolita Polska) — Kronospan Mielec sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Rzeszowie

(Sprawa C-222/09) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 9 ust. 2 lit. c) i e) — Prace badawczo-rozwojowe wykonywane przez inżynierów — Określenie miejsca świadczenia usług)

(2010/C 328/10)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelną Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kronospan Mielec sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Rzeszowie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Naczelną Sąd Administracyjny — Interpretacja art. 9 ust. 2 lit. c) tiret pierwsze i lit. e) tiret trzecie szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) oraz art. 52 lit. a) i art. 56 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Określenie miejsca opodatkowania — Usługi badawczo-rozwojowe świadczone na rzecz podatnika z siedzibą we Wspólnocie Europejskiej, lecz nie w państwie, w którym usługi te zostały rzeczywiście wykonane — Uznanie powyższych usług za „działalność naukową” albo za „usługi inżynierów”

Sentencja

Świadczenie usług polegających na wykonywaniu prac badawczo-rozwojowych w dziedzinie ochrony środowiska i techniki przez inżynierów mających przedsiębiorstwo w jednym z państw członkowskich na zlecenie i na rzecz usługobiorcy z siedzibą w innym państwie członkowskim, powinno być kwalifikowane jako „usługi inżynierów” w rozumieniu art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

⁽¹⁾ Dz.U. C 220 z 12.9.2009.